

pojištění, příl. 530 k stenografickému protokolu poslanecké sněmovny XXI. zasedání roku 1911, str. 171 k § 50, kde se výslovně uvádí, že ustanovení tohoto § 50 (jenž byl převzat do zák. č. 457/1917 doslovně), směřuje k ochraně nemoc. pokladen. Nesprávně proto usuzuje stížnost, že předpis onen byl vydán ve prospěch pojištěnců, totiž, aby byli zabezpečeni i tehdy, když nové onemocnění nastane po uplynutí ochranné lhůty § 13 odst. 3. Pak by byl předpis ten vlastně změnou § 13 odst. 3 o lhůtě ochranné. Že tomu tak není, jest zřejmo z hořejších úvah a také z toho, že cit. novela z r. 1917 ponechala § 13 odst. 3 nezměněný.

Stížnost hledí odchylný výklad § 6 a) odst. 3 podepříti ještě poukazem na různou výši nového nemocenského podle toho, zda pojištěnec v mezidobí, v němž byl práce schopen, byl nově zaměstnán čili nic, a úvahou, že kdyby byl nemocný vstoupil do pracovního poměru, který by podléhal pojištění u jiné nemoc. pojišťovny, byla by tato uznána povinnou zaplatiti toto nové léčebné.

Změna mzdy zaměstnancovy a jí (v rámci § 6 a) odst. 1) podmíněná změna nemocenského, stejně i změna pokladny ať již přestupem pojištěnce či vstupem do nového zaměstnání, může nastati i v normálním případě nepřetržitého trvání choroby pojištěncovy, kdy použití § 6 a) odst. 3 nepřichází v úvahu. Neboť i zaměstnanec nemocný ve smyslu nemoc. zák., t. j. potřebný lékařské pomoci a léků, může setrvati v zaměstnání pojistně povinném a v tomto zaměstnání měniti nejenom mzdu, ale i pokladniční příslušnost.

Nelze proto nahlédnouti, — a stížnost toho také blíže neodůvodňuje — proč by tyto možnosti, stížností ventilované, bránily výkladu, který žal. úřad ve shodě se zdejší judikaturou dal cit. § 6 a) odst. 3. Dospěl-li proto žal. úřad ve shodě s hořejšími úvahami k úsudku, že nemoc. pokladna v Ž., nahradivši veř. nemocnici v Ž. náklady léčení prvního za dobu 4 neděl, úplně vyhověla své zákonné povinnosti, uložené jí předpisem 3. odst. § 8 a není již povinna vzhledem k předpisu § 6 lit. a) odst. 3 nemoc. zák. k další náhradě, nelze shledati nař. rozhodnutí nezákonným.

Č. 8894.

Živnostenské právo. — Řízení správní: * Rozhodlo-li min. obch. věcně o rekursu proti rozhodnutí zsp-é, kterým souhlasně s první stolicí bylo odepřeno udělení hostinské koncese, porušilo tím podstatné formy řízení. Ježto vada takto zaviněná je důsledkem mylného právního názoru, že odvolání k min. bylo podle § 146, odst. 1 živn. ř. přípustné, jest rozhodnutí to ex offio zrušiti podle § 7 zák. o ss.

(Nález ze dne 18. listopadu 1930 č. 14.918.)

Věc: František K. v R. proti ministerstvu obchodu o koncesi hostinskou a výčepní.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Osp v Roudnici nevyhověla výměrem z 21. listopadu 1927 žádosti st-le za udělení koncese hostinské a výčepní v domě čp. 1 v R. nezkoumajíc ani otázku místní potřeby, z důvodu, že v domě čp. 1 v R. a v týchž místnostech, pro něž st-l o koncesi žádá, dosud po právu trvá koncese hostinská a výčepnická Josefa H., který se jí nevzdal, a že by se přičilo § 18 odst. 1 a 3 živn. řádu, aby v týchž místnostech byly současně provozovány dvě hostinské živnosti různými osobami, neboť požadavek osobní odpovědnosti provozovatele živnosti byl by již předem pochybným a policejní dozor velmi stížen.

Odvolání st-lovu nevyhověla zsp v Praze rozhodnutím z 11. ledna 1928, poněvadž v domě čp. 1 v R. dosud po právu trvá koncese hostinská Josefa H., udělená témuž výnosem býv. okr. hejtmanství v R. 22. září 1906 a tento dosavadní majitel koncese se jí dle svého prohlášení z 15. listopadu 1927 nevzdal a nelze tudíž tuto koncesi hostinskou a výčepnickou udělit osobě jiné. K vývodům odvolacím bylo podotknuto, že se Josef H. sice prohlášením z 25. ledna 1925 této koncese vzdal, avšak výslovně pouze pro ten případ, že koncese tato bude udělena manželům Františkovi a Anně K.; poněvadž však koncese tato pořadem instančním Františku K. byla odepřena a tudíž podmínka vzdání se nebyla splněna, stalo se toto bezúčinným.

Poučen v tomto rozhodnutí, že může proti němu ve lhůtě 4 neděl po doručení podati odvolání k min. obch., odvolal se st-l včas k tomuto min., které nař. rozhodnutím odvolání nevyhovělo z důvodů rozhodnutí zsp-é. K vývodům odvolání bylo podotknuto, že podle prohlášení generálního plnomocníka Josefa H. z 20. července 1928 se jmenovaný své hostinské koncese se stanovištěm v domě čp. 1 v R. ve prospěch rekurentův nevzdal.

Maje rozhodovati o stížnosti na toto rozhodnutí podané, musil nss z povinnosti úřední nejprve zkoumati, bylo-li min. obch. v daném případě povoláno, aby v pořadu stolic správních ve věci rozhodovalo.

Podle § 18 odst. 8 živn. řádu není proti dvěma souhlasným rozhodnutím, týkajícím se odepření nebo udělení koncese hostinské a výčepní, přípustno další odvolání. Z obsahu svrchu uvedených rozhodnutí osp-é a zsp-é jde na jevo, že jimi oběma byla st-li žádaná koncese odepřena, a to proto, že po právu trvá koncese hostinská, udělená Josefu H. pro tytéž místnosti. Z toho se podává, že rozhodnutí živn. úřadu II. stolice jest jak co do výroku, tak i co do jeho odůvodnění, souhlasné s rozhodnutím živn. úřadu I. stolice. Následkem toho nebyl podle § 18 odst. 8 živn. řádu další opravný prostředek v pořadu správním přípustný, a min. obch. nebylo povoláno, aby — bylo-li odvolání takové podáno — o něm věcně rozhodovalo. Tím, že min. přes jasný předpis § 18 odst. 8 živn. řádu přece tak učinilo, porušen byl předpis o podstatné formě řízení správního, vylučující v případě, o jaký tu jde, věcné rozhodování třetí stolicí. Ježto takto zaviněná vada řízení je důsledkem mylného právního názoru, že odvolání st-lovo k min. obch. bylo podle § 146 odst. 1 živn. řádu přípustno, bylo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.